

Arrest

nr. 196 368 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VERKEYN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 oktober 2016 België is binnengekomen, diende op 21 oktober 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 12 januari 2015 in Zweden.

1.2. Op 27 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 27 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 maart 2017

van 9.26 tot 12.06 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Charlotte Verkeyn, was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Dabarre+-subclan van de Mirifle. U bent geboren op 1 december 1948 in Dinsoor in het gelijknamige district in de provincie Bay. U bent gehuwd met A.I.A. en had samen twee zonen, A.I.A. en Abdis. U nam twee buurkinderen onder uw hoede nadat hun ouders waren overleden. U hield vee en bewerkte de landbouwgronden rondom de stad Dinsoor.

Uw zoon A.I.A. (CG (...); O.V. (...)) ontvluchtte Dinsoor nadat Al-Shabaab hem had proberen te rekruteren, vroeg asiel aan in België en werd in 2011 erkend als vluchteling in België. Uw andere zoon Abdis. vluchtte later weg van Al-Shabaab toen de groepering hem eveneens wilde rekruteren. U kwam zelf een eerste keer in contact met Al-Shabaab toen ze u 12 uren lang vasthielden omdat u geen gevolg had gegeven aan hun kledingvoorschriften. In 2015 vroeg Al-Shabaab u en uw man om de helft van uw vee aan hen af te staan. Jullie weigerden dit. Al-Shabaab kwam daarna nog twee keer langs. De laatste keer bedreigden ze u met de dood. U besloot daarna met uw man en uw twee adoptiekinderen Somalië te ontvluchten. U kwam terecht in Ethiopië waar u een jaar lang verbleef vooraleer uw reis naar Europa verder te zetten. Uw man en de twee kinderen bleven in Ethiopië achter.

U verliet Ethiopië en reisde met een Spaans visum naar een u onbekend land. U kwam uiteindelijk in Zweden terecht, waar uw vingerafdrukken werden genomen en reisde van daar verder naar België. U kwam hier aan op 4 oktober 2016 en vroeg op 21 oktober 2016 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op 26 oktober 2016 een medisch attest van het Medina-ziekenhuis in Mogadishu neer en op 10 april 2017 een medisch attest van dokter Alison H. van 4 april 2017.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van de stukken in uw administratief dossier dat u in Spanje gekend bent als M.I.D., geboren te Mogadishu op 29 augustus 1960. Naar aanleiding van een asielaanvraag die u indiende op de Spaanse ambassade te Addis Abeba werd u op 20 oktober 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door de Spaanse autoriteiten. Uw asielaanvraag werd beoordeeld in het licht van de asielaanvraag van uw zoon, M.G.M., die reeds op 10 oktober 2013 subsidiaire bescherming had verkregen van de Spaanse autoriteiten. Uit de informatie blijkt verder dat Spanje u vervolgens een visum uitreikte op 12 november 2014 op de Spaanse ambassade in Addis Abeba. Dit visum was geldig van 18 november 2014 tot 2 maart 2015. Voorts blijkt ook dat u met dezelfde identiteitsgegevens op 12 januari 2015 een asielaanvraag indiende in Zweden. Toen bleek dat de Spaanse autoriteiten u een Schengenvisum hadden uitgereikt, startte Zweden op 16 maart 2015 de Dublinprocedure op.

Spanje meldde op 28 april 2015 dat u al over een beschermingsstatus beschikte in Spanje en dat de Dublinprocedure bijgevolg niet van toepassing was. Daarop besloten de Zweedse autoriteiten u terug te leiden naar Spanje, maar op 18 november 2015 bleek u te zijn vertrokken en sindsdien hebben de Zweedse autoriteiten geen contact meer met u gehad. Ongeveer een jaar later vroeg u asiel aan in België. Op 11 juli 2017 bevestigden de Spaanse autoriteiten op vraag van de Belgische asielinstanties nogmaals dat u sinds 20 oktober 2014 over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Spanje.

In het licht van het gegeven dat Spanje zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door de EU wetgeving en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Spanje, dat de bescherming die Spanje u biedt in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Spanje wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft. Het CGVS wees u erop dat indien u redenen had die ervoor zorgden dat u niet in Spanje kon verblijven u deze mocht aangeven. U ontkende tijdens uw asielaanvraag bij de DVZ en het gehoor op het CGVS echter over bescherming in Spanje te beschikken. U beweerde een visum voor Spanje te hebben aangevraagd samen met de smokkelaar enkel en alleen met als doel om naar België te komen. De naam M.I.D. was volgens u de moeder van de smokkelaar. De naam M.G.M. zegt u helemaal niets. U verklaarde dat de smokkelaar zichzelf S. noemde, maar dat hij nog verschillende andere namen tijdens de reis ter sprake bracht. U insinueert dat M.G.M. mogelijk één van zijn pseudoniemen is. U ontkende eveneens het feit dat u een asielaanvraag met de naam M.I.D. had gedaan in Zweden, die afgewezen werd omdat de Zweedse autoriteiten vaststelden dat u in Spanje al bescherming had gekregen. U verklaart dat uw vingerafdrukken in Zweden werden genomen, maar dat u geen idee had waarvoor deze dienden en dit enkel deed op vraag van de smokkelaar (Verklaring DVZ, punt 22 en 36; CGVS, p. 14-17).

Volledigheidshalve moet er tot slot nog op gewezen worden dat indien het daadwerkelijk van meet af aan uw bedoeling was naar België te komen (CGVS, p. 15), het vreemd is dat u in januari 2015 in Zweden aankomt en vervolgens pas in oktober 2016, zijnde bijna 2 jaar later, uw zoon in België vervoegt.

Aangezien u ontkent over een beschermingsstatus te beschikken in Spanje en hierover bedrieglijke verklaringen aflegt, maakt u niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Spanje of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Spanje. Voorts wijst niets in uw administratief dossier in die richting.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De medische attesten van 2 februari 2014 en 4 april 2017 stellen dat u lijdt aan reuma en reumatoïde artritis respectievelijk. Uit het medisch attest van 2017 blijkt bovendien dat deze aandoening uw fysiek functioneren enigszins beperkt maar niet in deze mate dat u niet in staat zou zijn om basishandelingen uit te voeren.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Spanje te begeven en er zich toegang te verschaffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Spaanse autoriteiten u de status van subsidiair beschermde hebben toegekend en dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 j 48/7 j, 48/5, §4 j. art. 49/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de artikelen 25 en 26 van de richtlijn 2005/85/EG;

Schending van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoekster wijst erop dat zij niet over de vluchtelingenstatus beschikt en aldus belang heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Zij voert aan dat de commissaris-generaal in de beoordeling van haar asielaanvraag ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, gezien Spanje een EU-lidstaat is. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet beoogt immers de omzetting van de artikelen 25 en 26 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Uit een lezing van deze artikelen blijkt volgens verzoekster dat zij enkel van toepassing zijn op, enerzijds, gevallen waarbij de asielzoeker een vorm van bescherming heeft in een land dat geen EU-lidstaat is en, anderzijds, artikel 25 van de Richtlijn 2005/85/EG in de Belgische rechtsorde werd omgezet door artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, dat enkel betrekking heeft op de gevallen waarbij een asielzoeker reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere EU-lidstaat. Verzoekster meent aldus dat artikel 48/5, § 4 een uitzonderingssituatie betreft die strikt dient te worden geïnterpreteerd en geen toepassing kan vinden indien de asielzoeker een vorm van bescherming geniet in een EU-lidstaat. Dit principe werd reeds bevestigd in arrest nr. 167 026 van de Raad van 29 april 2016. Verzoekster meent dat hieruit volgt dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ontslaat van de verplichting om de vluchtelingenstatus te beoordelen indien aan verzoekster reeds een vorm van subsidiaire bescherming werd toegekend in een EU-lidstaat.

Verzoekster voert tevens aan dat het voor de toepassing van artikel 48/5 § 4 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om vast te stellen dat verzoekster over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Spanje, doch dat de commissaris-generaal tevens onderzoek dient te voeren naar *“de aard van een vermeend statuut, de geldigheidsduur ervan, het toepassingsgebied van de gevolgde procedure, de inhoud van deze procedure”*. Zij licht hierbij toe als volgt:

“Immers, te meer dient vastgesteld te worden dat het niet wordt betwist dat verzoekster in elk geval geen erkenning verkreeg elders als vluchteling en dit in het licht van het door verweerster niet betwiste gegeven dat de werkelijke zoon van verzoekster alhier wel werd erkend als vluchteling.

Zoals in de motivering van verweerster tevens weergegeven, kan er dan ook moeilijk sprake zijn van een gebrek aan belang tot het doorvoeren van een onderzoek naar het vluchtelingenstatuut.

Bovendien is het gebrek aan informatie en onderzoek van verweerster aangaande bovenstaande aangehaalde punten (aard van een vermeend statuut, de geldigheidsduur ervan, het toepassingsgebied, de gevolgde procedure, de inhoud van deze procedure, etc) van invloed geweest op de motivering van verweerster daar waar zij stelt dat verzoekster van bij het begin zou hebben aangegeven dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend op grond waarvan de subsidiaire bescherming zou zijn verkregen in Spanje, maar enkel stelde dat zij een visum voor Spanje had aangevraagd op de door haar weergegeven manier en omwille hiervan niet zou aangeven volgens verweerster waarom zij zich niet kan beroepen op Spanje.

Verzoekster heeft echter van bij aanvang wel degelijk gesteld dat haar zoon A.I.A. in ons land asiel verkreeg, dat zijzelf het land diende te verlaten nadien door problemen met Al-Shabaab en in Ethiopië heeft verbleven, dat zij een persoon contacteerde aan wie geld betaald is geweest om de vlucht verder te zetten richting ons land, dat zij op de Spaanse ambassade zich diende voor te doen als de moeder van deze persoon onder de naam “Mariam” en een visum bewam, dat zij met deze persoon aankwam te Zweden waar zij vingerafdrukken diende te laten afnemen, dat zij maanden in Zweden moest blijven alvorens uiteindelijk naar hier te kunnen komen om de asielaanvraag in te dienen.

Te meer nu het door verweerster ook effectief niet betwist wordt dat verzoekster wel degelijk Te meer nu het door verweerster ook effectief niet betwist wordt dat verzoekster wel degelijk mevrouw S.H.I. is, moeder van A.I.A. in plaats van deze door de Spaanse autoriteiten aangegeven, en waaromtrent verzoekster volledigheidshalve nog bijkomende stukken voegt (stuk 9), kan verweerster omtrent het hierboven laatst door haar aangehaalde standpunt door het lacunair onderzoek niet gevolgd worden in het feit dat verzoekster niet van bij aanvang het één en ander zou uiteengezet hebben over de door haar daadwerkelijk gevolgde stappen om uiteindelijk bij haar zoon hier te komen in België.

“verklaring bij de DVZ: ja in Ethiopië heb ik een Spaans visum gekocht van een smokkelaar. Ik werd in Zweden opgepakt en daar hebben ze mijn vingerafdrukken genomen (...) Spaanse ambassade in Ethiopië en Zweden, hij zei dat hij Sultan heette, hij gebruikte een andere naam toen we reisden (...) Mariam, ik was zagezegd de smokkelaar zijn moeder.

Verklaring CGVS: Die man heeft me gezegd, je moet vingerafdrukken geven anders kunnen we niet verder reizen, ik was op weg naar België dat was mijn eindbestemming. De smokkelaar die mijn reis heeft geregeld heeft ook een visum geregeld, hij heeft het gedaan net alsof hij zijn moeder heeft uitgenodigd en daar stonden de gegevens Maryama op. De grenspolitie heeft ons gestopt en heeft vingerafdrukken genomen. U had een visum voor welk land? Voor Spanje, de man heeft dat gekocht in Ethiopië, het was voor Spanje. Ik had absoluut geen bescherming in Spanje, ook niet in Zweden. Het visum is in Ethiopië gekocht dat was er één voor Spanje. (...) die smokkelaar heeft me in Ethiopië naar de ambassade gebracht. Bij de ambassade werd de foto en vingerafdrukken genomen.” (administratief dossier verweerster)

Het standpunt van verweerster dat verzoekster stelt dat zij enkel een visum op deze manier heeft bekomen en geen weet heeft van enig statuut zoals subsidiaire bescherming en de hieruit getrokken afleidingen door verweerster zijn niet correct. Het onderzoek naar de correcte juridische toedracht en het verder onderzoek naar de verkregen gegevens is bovendien lacunair, niettegenstaande ook verweerster een bepaalde onderzoeksplicht en zorgvuldigheidsplicht heeft.

Verzoekster kan immers informatie voorleggen dat er effectief geen asielaanvraag kan ingediend worden via de Spaanse ambassades zoals voorgehouden door verweerster in het dossier van verzoekster.

In werkelijkheid gaat het over aanvragen tot het de uitbreiding van het statuut van een familielid zonder dat de het om een asielaanvraag gaat waarbij de elementen persoonlijk worden bekeken van de persoon die de aanvraag doet in kwestie:

“Out of the 5,947 persons who requested international protection, 3,961 lodged their application on Spanish national territory; 1,033 at a border crossing point, and 587 at a detention facility (CIE). 314 where what the Asylum and Refugee Office (OAR) records as “requests at embassy”, which are not new applications, but requests for family extension of the refugee status or subsidiary protection already granted to an applicant’s relative in Spain.” (stuk 3, CEAR, “2015 report: situation of refugees in Spain and Europe executive summary”, te consulteren op https://www.cear.es/wp-content/uploads/2016/01/Executive-Summary-2015-Report_ok_b.pdf, eigen aanduiding)

“Any person willing to request international protection in Spain must present a formal application to the competent authorities. There are two main ways to apply for asylum: in the Spanish territory or at border controls. Asylum applications cannot be submitted through embassies or consular representations outside the Spanish territory, although the Asylum Law initially foresaw that possibility.” (stuk 4, Aida, “short overview of the asylum procedure”, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/short-overview-asylum-procedure>, eigen aanduiding)

Dat verweerster dus te meer onterecht het onderzoek naar een vrees op vervolging ten aanzien van het land van nationaliteit heeft over geslaan, daar gelaten de reeds ontorechte toepassing van art. 48/5, §4 Vw.

Dat verweerster bovendien in elk geval geen enkel verder onderzoek heeft gedaan of informatie heeft bekomen naar de aard, geldigheidsduur, toedracht van de procedure, etc. en dat de inhoud van de motieven van verweerster hierdoor zowel juridisch als feitelijk niet correct blijken gezien verzoekster op grond van bovenstaande objectieve informatie ook geen subsidiaire bescherming op persoonlijke gronden geniet zoals ten onrechte wordt voorgehouden door verweerster en er tevens geen enkele informatie beschikbaar is aangaande in elk geval mogelijke gevolgen in het licht van de thans niet betwiste gegevens door verweerster en de objectieve informatie hierboven.

Evenmin kon verweerster bovendien stellen dat verzoekster geen persoonlijke elementen zou hebben bijgebracht en kon zij de medische attesten niet buiten beschouwing laten, gezien ook hieromtrent schade kan opgelopen worden waarbij de loutere verwijzing naar het feit dat het om een EU-land gaat niet volstaat. Verzoekster legt volledigheidshalve ook informatie voor over het gebrek aan doeltreffendheid van de asielpprocedure, niettegenstaande verzoekster deze dus niet eens heeft kunnen doorlopen:

“while Sweden, Spain, Cyprus and Malta overwhelmingly granted subsidiary protection. More recently, countries such as Germany have shown stronger tendencies towards granting subsidiary protection to Syrians. For national asylum authorities, this indicates that a sharp conceptual distinction between the two statuses does not apply in practice. For refugees, it means “protection lottery”.” (stuk 5, Ecre, *“Asylum on the clock?”*, juni 2016, te consulteren op https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2016/07/AIDA-Briefing-Asylum-on-the-Clock-duration-and-review-of-international-protection-status-in-Europe_-June-2016.pdf)

“The figures shown reveal that most Syrian nationals are given subsidiary protection in Spain, whilst they are granted refugee status in other Member States. The difference in the protection granted is attributed to the practices of the Member States in interpreting the criteria of the Recognition Directive and the national policies” (stuk 6, Spanish Ombudsman, *“A study of Asylum in Spain”*, te consulteren op https://www.defensordelpueblo.es/wp-content/uploads/2016/07/Asylum_in_-_Spain.pdf)

Verweerster beschikt evenmin over de volgende concrete gegevens: een kopie van enig kwetsieus verblijfsdocument; de correcte wetgeving hierop van toepassing, een kopie van de beslissing en het administratief dossier om na te gaan wat nu zou zijn onderzocht, informatie over de doeltreffendheid van de asielprocedure (die verzoekster dus zelfs niet eens kon doorlopen), informatie aangaande de omstandigheden in het licht van de mogelijkheid om schade op te lopen tevens gelet op het kwetsbaar profiel van verzoekster namelijk de specifieke gezondheidssituatie van verzoekster die reeds 68 jaar is, niet voor zichzelf kan zorgen en nooit naar school is geweest.”

Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal een onderzoek had moeten voeren naar de vluchtelingenstatus ten aanzien van haar land waarvan zij de nationaliteit bezit, zijnde Somalië. Na een korte theoretische toelichting omtrent de vluchtelingenstatus wijst verzoekster erop dat zij de moeder is van een in België erkende vluchteling, hetgeen niet kan worden betwist, gelet op de in het verzoekschrift neergelegde stukken en de informatie die haar zoon in het kader van zijn asielaanvraag heeft gegeven. Verzoekster wijst tevens op haar kwetsbaar profiel als 68-jarige met medische problemen die geen scholing heeft gevolgd. Zij wijst er bovendien op dat zowel zij als haar familieleden reeds werden vervolgd door Al Shabaab, waardoor een omkering van de bewijslast plaatsvindt.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 j. 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoekster voert tevens aan dat, vermits artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing kan zijn, haar asielaanvraag tevens dient beoordeeld te worden in het licht van de subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst dienaangaande naar landeninformatie van Danish Refugee Council, Finnish Immigration Service, Jamestown Foundation en Human Rights Watch inzake de veiligheidssituatie in Somalië.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe bij het verzoekschrift:

- een uittreksel uit het rapport *“CEAR, “2015 report: situation of refugees in Spain and Europe executive summary”* (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport *“Aida, “short overview of the asylum procedure”* (stuk 4);
- een uittreksel uit het rapport *“Asylum on the clock? Duration and review of international protection status in Europe”* van Ecre van juni 2016 (stuk 5);
- een uittreksel uit het rapport *“A study of asylum in Spain, international protection and reception system resources”* van Spanish Ombudsman (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport *“World Report 2017: Somalia”* van Human Rights Watch (stuk 7);
- medische attesten ten aanzien van verzoekster van 24 januari 2017 (stuk 8);
- een rapport inzake een moederschapstest uitgevoerd ten aanzien van verzoekster en haar zoon A.I.A. van 3 augustus 2017 (stuk 9);
- uittreksels uit het asieldossier van de zoon van verzoekster (stuk 10);

- een uittreksel uit het rapport “*South and Central Somalia: Security situation, al-Shabaab presence and target groups*” van Danish Refugee Council van maart 2017 (stuk 11);
- een uittreksel uit het rapport “*Security situation in Somalia*” van Finnish Immigration Service van 4 mei 2016 (stuk 12);
- artikel “*Reclaiming lost ground in Somalia: the enduring threat of al-Shabaab*” van Jamestown Foundation van 28 juli 2017 (stuk 13);
- artikel “*Human rights and democracy report 2016 – Chapter VI: Human Rights priority countries – Somalia*” van FCO - UK Foreign and Commonwealth Office (stuk 14);
- uittreksel uit rapport “*EASO Country of Origin information report: Somalia security situation*” (stuk 15).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoekster een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, aangezien zij reeds een subsidiaire beschermingsstatus kreeg in Spanje (RvS 15 juni 2016, nr. 12.008 (c) en RvS 14 juli 2016, nr. 12.055 (c)).

2.3. Waar verzoekster aangeeft dat haar ten onrechte geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en derhalve verwijst naar een kwetsbaar profiel, een geground asielaanvraag en de veiligheidssituatie in Somalië, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee volledig voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing. Na lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster sinds 20 januari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Spanje onder de naam M.I.D. Verzoeksters asielaanvraag werd beoordeeld in het licht van de asielaanvraag van haar zoon, M.G.M., die reeds op 10 oktober 2013 subsidiaire bescherming had verkregen van de Spaanse autoriteiten. Verzoekster werd vervolgens op 12 november 2014 een Spaans visum uitgereikt op de ambassade in Ethiopië, dat geldig was van 18 november 2014 tot 2 maart 2015. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat Spanje als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de bescherming die door Spanje werd verleend heeft opgehouden te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat verzoekster ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het bijvoegen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Somalië, het herhalen van feiten die zich in Somalië hebben afgespeeld en het verwijzen naar haar kwetsbaar profiel is dan ook geheel niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen dat Spanje beschouwd kan worden als eerste land van asiel in hoofde van verzoekster.

De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”:

“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012-2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU, thans opgenomen in artikel 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van de asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekster reële bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Spanje. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad en dienaangaande wordt aangevoerd dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, gezien Spanje een EU-lidstaat betreft, dient te worden opgemerkt dat er geen precedentenwerking bestaat.

In voorliggend geval blijkt uit het geheel van de elementen die voorliggen genoegzaam dat verzoekster actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Spanje, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is het Unierecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien na te leven. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekster er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekster in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM, evenals dat verzoekster geen valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Spanje. Bovendien onderscheidt de commissaris-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de aard van de duur van haar verblijfsstatuut in Spanje, en de doeltreffendheid van de gevolgde procedure tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dienaangaande merkt de Raad op dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard, nu de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de wetgever voorziet dat een asielaanvraag kan geweigerd worden indien na individueel onderzoek blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten (*Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12*). Verzoekster heeft aldus de verplichting om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt uit de lezing van het administratief dossier echter dat verzoekster, in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust, niet de waarheid verteld heeft over haar verblijfsstatuut in Spanje en tevens het feit achterhield dat zij asiel heeft aangevraagd in Zweden. Zo verklaarde verzoekster bij aanvang van de asielprocedure in België dat zij met een Spaans visum Europa was binnengekomen, doch wanneer haar gevraagd werd naar haar reisweg verklaarde zij dat zij via een 'onbekend land' vanuit Ethiopië naar Europa is gevlogen (DVZ-verklaring, stuk 13, p. 8, 11). Verzoekster herhaalde tijdens het CGVS-interview haar verklaring dat zij over een Spaans visum beschikte, doch zij verklaarde dat zij geen bescherming genoot in Spanje, dat zij via enkele onbekende landen is gereisd met als doel naar België te komen en dat zij in België voor het eerst asiel heeft aangevraagd. Verzoekster verklaarde bovendien dat M.I.D. de moeder was van haar smokkelaar. Zij kende eveneens de naam M.G.M. niet en verklaarde dat dit mogelijks de echte naam is van haar smokkelaar. Verzoekster ontkende dat zij onder dezelfde naam M.I.D. asiel heeft aangevraagd in Zweden en dat haar dit geweigerd werd omdat zij reeds subsidiaire bescherming had verkregen in Spanje (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 14-17; DVZ-verklaring, stuk 13, p. 8, 10). Verzoeksters verklaringen zijn geheel tegenstrijdig met de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1-4). Zij heeft subsidiaire bescherming verkregen in Spanje en asiel aangevraagd in Zweden. De Raad is van oordeel dat verzoekster zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse verklaringen.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, geeft verzoekster geen reëel zicht op haar verblijfsstatuut in Spanje en de eventuele problemen die hieruit voortvloeien. Bovenal toont zij evenmin aan dat zij in Spanje niet over een reële bescherming geniet, dat zij zich niet kan beroepen op haar verblijfsrecht of dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Spanje te begeven. Het loutere feit dat zij zou beschikken over een kwetsbaar profiel kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift algemeen verwijst naar het gebrek aan doeltreffendheid van de Spaanse asielpcedure en het feit dat haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend op basis van een asielaanvraag waarbij haar persoonlijke situatie werd beoordeeld, is de Raad van oordeel dat dit voor de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, geenszins noodzakelijk is. Dat verzoekster de vluchtelingenstatus diende te hebben opdat kan besloten worden dat verzoekster in Spanje van een reële bescherming geniet, is evenmin correct, nu het ook volstaat dat zij "*anderzijds reële bescherming geniet in dat land*", hetgeen *in casu* het geval is. Verzoeksters verweer kan immers geen afbreuk doen aan de vaststelling dat haar in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij toont bovendien niet aan dat zij in Spanje niet langer een reële bescherming zou genieten, dat zij zich niet kan beroepen op haar verblijfsrecht of dat haar de toegang tot het grondgebied van Spanje verhinderd wordt. De door verzoekster neergelegde informatie omtrent het asielsysteem in Spanje toont ook niet aan dat het beginsel van non-refoulement niet gerespecteerd wordt door Spanje.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de door verzoekster neergelegde attesten van de moederschapstest en de uittreksels uit het asieldossier van haar zoon A.I.A. betreft, wijst de Raad erop dat de verwantschap tussen verzoekster en A.I.A. niet wordt betwist. Het loutere feit dat een van de zonen van verzoekster in België erkend is als vluchteling volstaat niet opdat de bepalingen van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zouden zijn.

Wat de door verzoekster neergelegde medische attesten betreft, merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat zij lijdt aan reuma en artritis. In zoverre verzoekster opmerkt dat zij omwille van haar medische problematiek in Spanje schade zou kunnen oplopen en zich omwille van haar gezondheidstoestand in België zou vestigen, merkt de Raad op dat verzoekster deze stelling op algemene wijze poneert, maar geenszins *in concreto* aantoont op welke wijze zij bij een terugkeer naar Spanje schade zou kunnen oplopen. Bovendien toont verzoekster hiermee niet aan dat zij in Spanje niet over reële bescherming geniet, dat zij zich niet kan beroepen op haar verblijfsrecht of dat zij verhinderd zou zijn om zich opnieuw naar Spanje te begeven. De Raad merkt op dat overeenkomstig de EU-wetgeving aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoekster geen vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in.

De Raad besluit dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoeksters fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Spanje, dat Spanje het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat haar levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals in artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat kan Spanje in hoofde van verzoekster derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel waar zij een reële bescherming geniet en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP